

Franekov belin.

Poskočin je bil gozdar mokriškega gradu, ki je stal na visokem hribčku in kot sivi sokol s skale gledal daleč na okolu.

Mokriški gospôdi je torej služil s puško Poskočin. Imel pa je svoje domovanje ne daleč od graščine tik ob potoku. Hišica njegova ni bila Bog zna kako lepa, vendar precej lična, snažna, pa na lepem prostoru. Na jedni strani je žuborel potoček, na drugi strani jo je obdajala zelena trata, na tretji zopet temni gozdovi.

Poskočin ni imel velike družine: samo ženo in sinka Franeka. Sam je bil bore malo doma, le mati s sinčkom je čuvala hišico po leti, po zimi so pa bivali vsi v graščinskem poslopju.

Franek še ni bil goden za šolo. Hodil je ali z materjo v bližnjo vas k maši in po opravkih, hodil je ž njo po drva, vodo, — ali se pa sam igral na trati pred hišo, lovil hrošče, metulje in druge živalice.

Nekega dné je na trati stavil z desak hišico in drobil kruh; kar pride mimo visoka gospa z majhnim črnim psičkom. Franek je ves utopljen v svoje delo, ko pa priteče k njemu psiček, poboža ga lepo, poprime za ušesa ter mu ponudi kruha. Gospa, — mokriška grofica, — to vidi in pristopi k dečku.

»Kako ti je ime, deček moj?«

»»Franek sem««, ji odgovori krepko.

»Kje so oče pa mati?«

»»Ne vem.««

»No, ali imaš rad psička, ali bi ga vzел?«

Deček prikima in reče: »»Bi, bi.««

»No, ali boš priden, — ali boš rad imel očeta in mater?«

Franek zopet pokima in visoka gospá mu obljubi družega belega psa.

Za tri dni že pripelje Poskočin obljubljenega belina. Franek se ga močno zveseli. Zdaj bo imel tovariša, s katerim se bo igral, tovariša, ki ga bo spremljal in čuval. Kako se ne bi veselil belina, ki nosi tako čedno belo obleko, ki se drži tako ponosno, ki je tako vesten hišni čuvaj! Belin se pa tudi hitro privadi mladega svojega gospodarja. Četudi ga Franek včasih vdari, četudi ga draži, vleče za rep, za noge, vendar mu nikdar ne stori zlega. Tako mu je pokoren, da se dá celó za konja opraviti, da vleče voziček, desko, palico ali kar si že bodi. Franeka vedno in povsodi spremlja, vedno teka ali pred njim ali za njim, nikdar ga ne zapusti; še v hiši sedi poleg njega. Razume se, da gospodar tudi pridno skrbi za svojega belina, ki mu je spremljevalec, čuvaj in — igračica, ostankov jedij in kruha mu daje v izobilji.

In zopet se Franek igra s svojim belinom na trati, kar prileti mimo njega pisan in krasen metulj. Deček veselja poskoči, sname klobuk z glave in hajdi za njim! Metuljček leti nekaj časa nizko, vzdigne se visoko, zleti nižje, sede na grm. Franek prihiti, povezne klobuk na grm, toda metulj veselo odfrči čez potok baš nad brvjo. Franek le ne odneha, teče čez brv in hiti za živalico — belin ga povsod spremlja. Tu mu metulj izgine v višave. Franek zagleda družega, — hajdi za tem. Toda ne vlovi nobenega. Spehan

obstane. Pogleda okoli sebe; nobenega pota, nobene steze, nobenega glasu nikjer, niti potočka ni več slišati. Kje je hiša, njegov dom? Oh, deček se ne vé kam obrniti! Pritekajo mu vedno debeleje solze na ličece — in glasno prične jokati in klicati mater. A zaman! Ne oglasi se nikdo. Vse je tiho, le brenčanje žuželk in petje ptic, ki brezskrbno skakljajo z drevesa na drevo, se razlega po temnem gozdu. Dečku je tesno pri srcu, nekako strah ga je

»Truden obleži na stopnicah, zadremlje, zaspí.«

v samotnem kraju — in še glasneje joka, ali zaman, zaman so vse njegove solzé. Nikogar ni, ki bi slišal njegovo ihtenje in ga povédel domov, le zvesti belin stoji pri njem, samo on ga čuje. Deček se spusti v beg. Teka sem, teka tje. Mej tem potihava ptičje petje, v gozdu je vedno mirneje, slišati je samo še na drevesih šepтанje listja, katero ziblje večerni vetrič, in pa šumenje uvelega listja pod nogami tekajočega Franeka in njegovega spremljevalca

belina — bližal se je že mrak. Franek že ne more več teči, gre počasi in — ihtí. Dospè vendar do potočka, ki se vije mimo Poskočinove hišice. Sedaj zopet privzdigne peté in dirja ob potoku navzdol, oh, dirja vedno dalje od doma. Belin pa se ustavi in jame cviliti. Deček ga kliče: »Na, na, na, belin, belin!« toda belin ne gre za njim. Deček se vrne k njemu, poboža in kliče ga za seboj. Pa zaman! Belin se ne dá naprej spraviti! Ko pa Franek poteče na nasprotno stran ob potoku navzgor, zgane se in belin poskoči kakor zajec, če ga splašiš, za svojim mladim gospodarjem, prehití ga, potem pa teka redno pred njim, dokler ne prideta do brvi. Tu potegne veter in ubogemu dečku vrže klobuk v potok. Še pár trenutkov, in na domačem pragu sta. Franek si ne upa potrkati, da bi mu odprli, ne upa si v hišo pred mater — boji se kazni. Toliko časa ga ni bilo doma, pa še klobuk je izgubil, oh, kako bodo mati hudi, misli si mali grešnik. Truden obleži na stopnicah, zadremlje, zaspi. Glejte ga, kako onemogel, brez klobuka naslanja na tram svojo glavico in sniva, zraven njega pa čepí njegov zvesti spremljevalec belin. Skrbno posluša in pazno gleda, da se ne bi kdo priplazil blizu; vidite ga, kako junaške se drži, češ, pridi le kdo blizu, jaz ti pokažem zobé!

Mej tem ko Franek na trdem lesu sladko spava, mej tem pa jadikuje njega mati in ga s solznimi očmi išče in išče. Črne misli se ji spreletavajo po glavi: kaj ko bi padel sinek v potok, kaj ko bi ga v gozdu kaj končalo? Dolgo, dolgo ga išče ob potoku, išče ga po gozdnih potih, nazadnje gre v grad, misleč, da je šel k očetu, ki ima danes tam opravke. Poskočin se hudo prestraši, ko mu pové žena, da se je sinek izgubil, huduje se nanjo in ji po krivem očita, da ne pazi na otroka, in oba se vrneta domov, nadejaje se, da ga dobita znabiti že doma. In res! Nemalo se začudita, ko prihitita do stopnic, kjer je spečega njiju sinka skrbno čuval njegov tovariš belin.

Rastislav Posavec.

Svetniki — ljubitelji in ljubljenci živalij.

(Po Fr. Lindenu priobčuje Jos. Volc.)

XVIII.

Sveti Romedij puščavnik, živeč pričetkom petega stoletja na južnem Tirolskem, bil je s svetim Vigilijem, tridenškim škofom, dober prijatelj. Zato ga je večkrat obiskal. V poznejših letih zavoljo starosti ni mogel več hoditi peš, zato si kupi konjiča. Nekoč zopet sklene obiskati prijatelja, zato pošlje svojega sodruga Davida na pašnik, da mu privede konjiča. Prišedši na mesto opazi David velikega medveda, ki se je ravno gostil s — puščavnikovim konjičem. Prestrašen se vrne David k Romediju ter mu pové, kaj se je zgodilo. Puščavnik mu dé: »Vrni se, vzemi konjičevo uzdo, obrzdaj medveda in privédi ga sèm!« David odide, in ko pride na pašnik, zaupajoč na božje ime in pokoren svojemu sv. učeniku, pobere uzdo, obrzda medveda ter ga privede k Romediju. Le-ta je rabil poslej na poti k Vigiliju medveda